

Horsens, der gav Medlemmerne her et meget uhyggeligt Billede af, hvorledes man behandler Fangerne der, vil jeg sige, at den Behandling, der tildeles Fangerne i Horsens Tugthus, er for intet at regne mod den, som Forstander Mollerup har ladet Drengene paa Bøgildgaard blive til Del. Ingen Forbryder, selv den groveste, har i Horsens Tugthus eller paa Vridsløselille faaet tildelt en saa frygtelig Afstraffelse, som Mollerup har tildelt Drengene paa Bøgildgaard. Jeg skal nævne et Eksempel. Syv Dreng, der ere sigtede for et eller andet Tyveri, føres en Dag ind paa Salen for i alle de øvrige Drenges Overværelse at afstraffes. De kommanderes til at tage Tøjet af paa nær Skjorten; den første Dreng, der skal straffes, skal dog ogsaa tage Skjorten af, og denne Dreng, som altsaa er fuldkommen nøgen, faar af Forstanderen tildelt 40 Slag af Spanskrøret, saaledes at han bogstavelig talt hudflettes fra Halsen ned til Haserne og saaledes, at de to Dreng, som skulle gøre Værelset rent efter Afstraffelsen, opsamle Hudstrimler rundt paa Gulvet og finde Blod fra Drengenes Lege-mer sprøjtet omkring; thi alle bleve afstraffede, dog ingen saa haardt som denne Dreng, men flere af dem fik 25 Slag Rotting. Man kan ikke nævne mig et eneste Eksempel fra noget af vore Fængsler paa, at en Fængselsbetjent eller Inspektør har tilladt sig en saadan Afstraffelse overfor selv den groveste Forbryder. Jeg har draget disse Forhold frem i Pressen, og det er meget betegnende, at der ikke er anlagt Sag mod mig for den Skildring, jeg har givet, det har Forstanderen ikke turdet, og man har heller ikke kunnet demtere det. I mit Partis Organ „Silkeborg Socialdemokrat“ ere disse Forhold ogsaa dragne frem, men der er heller ikke anlagt Søgmaal mod dette Blad. Hvorfor skal det dog være nødvendigt Gang paa Gang at drage disse Forhold frem? Er det, at en Forstander kan bære sig saadan ad, ikke nok til at give ham Rejsepas? Naar det siges, at jeg eller andre skabe Uro ved at fremdrage disse Forhold, saa svarer jeg, at Uroen fremkommer, fordi man ikke vil høre og ikke tro paa Kritikken; man vil ikke undersøge Sagen.

Jeg tvivler ikke om, at den højtærede Justitsminister gerne vil til Bunds i Sagen og have Klarhed; men faar han denne Klarhed af sine Embedsmænd? Jeg tror det ikke. Jeg erkender, at den nuværende

er en for Sagen meget interesseret Mand, kundskabsrig og arbejdskraftig. Men han er Jurist og han er Bogstavjurist. Han har gennem mange Aar været Dommer og lægger ikke Skjul paa, hvor konservativt hans Syn er paa hele denne Sag. Jeg skal blot henlede Opmærksomheden paa, at en af den praktiske Børneforsorg her i Danmark, saa fortjent Mand som den nuværende Forstander paa Flakkebjerg, cand. theol. Bech, har skrevet en meget skarp Artikel rettet mod Overinspektør Brun, fordi denne som Forsvar for Pryglene paa Bøgildgaard i et Interview til „Nationaltidende“ har sagt, at de Dreng, der ere anbragte der, for den allerstørste Del ere smaa Vaneforbrydere, i hvilke der er Stof til Mordere og Mordbrændere. Selvfølgelig vender en saa udmærket og praktisk kyndig Mand som Forstander Bech sig mod denne frygtelige, aandelige Henrettelse af disse Børn. Hvor er det muligt, siger jeg, for disse Børn senere at komme nogetsteds hen uden at være mærkede, uden at mistænkes for at have gjort sig skyldige i meget grove Forbrydelser? Hvis det endda var Sandhed! Men det er ikke Sandhed. Man maa vel erindre, at i denne By bydes der, navnlig i de fattige Kvarterer, Børnene ganske andre Fristelser end ude i Landsbyerne og de smaa Byer. Gaa ned i de fattige Gader, hvor en stor Del af disse Børn færdes, og se, hvorledes disse sultne, fattige Børn der fristes. Der ligger i Butiksvinduerne den Mad, som de netop savne. Der findes anbragt i Automaterne alle mulige Varer, som lokke og friste dem, og saa er der nogle af disse fattige, forsultne Dreng, som hugge noget af det, der ligger fremme. De fristes ogsaa af den Mekanisme, der er. De ere maaske, naar Sagen kommer for Værgeraadet eller Politiet, indviklede i en 20—30—40 Tyverier, men derfor behøve de ikke at være Forbrydere. De Folk, som fælde haarde Domme over disse Børn, vilde, hvis de selv vare fattige og boede i disse Kvarterer, og deres Børn vare sultne, maaske opleve, at deres egne Børn vilde blive trukne for Værgeraadet og tagne under of-føntlig Forsorg. Naturligvis er der defekte Dreng, moralsk defekte, abnorme Dreng, men om dem erklære de sagkyndige paa det Omraade, at det sidste Middel, man bør bruge, ja, som overhovedet ikke skal bruges, er Prygl. Jeg siger, at den Overinspektør, som stempler saa godt som alle Drengene paa Bøgildgaard som smaa Forbrydere og derved fælder Staven over dem alle sammen, lukker dem ude, giver dem